

тамошенъ Нюхонкий селянинъ Антипъ Пановъ; той само заедно съ монарха въ тозъ общий страхъ не изгубилъ рѣшимость, и когато отишълъ край него Петъръ и започенълъ да го ободрява, да показва длъжноститѣ му и да го учи накждѣ трѣбва да управлява кораба, той грубо му отговорилъ: „Махни са отъ тука; азъ повече отъ тебе знамъ що да чина и накждѣ да въртж кормилото.“ И тѣй когато пристигнали въ малкото пристанище називаемо Унскій рогъ благополучно и могли да избѣгнжтъ всѣка опасностъ, благодарение на опитността на кормчията, всички излѣли и отишли въ ближния тамъ Петроминскій мѣнастиръ; тогава Петъръ казалъ Антипу: „Помнишъ ли, братъ, съ какви думи ма накичи ти въ кораба?“ Моряка отъ страхъ паднжлъ предъ колѣнитѣ на монарха, признавалъ грубостта си, и просилъ помилование. Царя го вдигналъ самъ и, като го цалуналъ три пжти по челото, казалъ му: „Ти въ нищо не си виновенъ, азъ сжмъ длъженъ да ти отдамъ благодарностъ за твоя отговоръ и за твойто искусство.“

Въ туй сжщето време, като са преоблякжлъ въ сухи и чисти дрехи, другитѣ които съблякжлъ и които били виръ вода, Петъръ подарилъ въ память Антипу; освѣнъ туй опредѣлилъ му и една годишна пенсия до смъртъ.

Освѣнъ туй, монарха, слѣдъ като излѣлъ живъ и здравъ на брѣга, направилъ единъ голѣмъ кърстъ, забилъ го край морето и написалъ на него холландскій: „Тосъ кърстъ е направенъ отъ моряка Петъръ, въ лѣто Христово 1694.“

* * *

За отиванието на Петра въ Римъ, Корбъ приводи сжщитѣ негови думи. „Когато пжтувахъ, говорилъ Петъръ на бояритѣ си, съ мнозина отъ васъ